

N:o 78.

Af Herr **Bengt Olofsson**: *Om ändring af Kongl. Förordningen den 13 September 1864, angående ränta vid försträckning på viss kort tid utan säkerhet i fast egendom.*

Genom Kongl. förordningen den 13 September 1864 är, med ändring af förbudet i 9 kap. 6 § Handelsbalken, att ej taga eller låta förskrifva sig större ränta än sex för hundra om året på försträckt lån, medgifvet att för lån, som lemnas på viss tid, ej öfverstigande sex månader, utan säkerhet af inteckning i fast egendom eller pant af i sådan egendom intecknadt skuldebref, låta förskrifva sig hur stor ränta som helst. Att detta medgifvande har, under den tid som derefter förflutit, mycket missbrukats till prejeri och mångens skada, torde vara en temligen allmänt känd sak. Men icke nog med att räntan kan betingas mycket hög, utan, hvad värre är, räntan får löpa oförminskad tills betalningen erlägges, äfven om den icke, af en eller annan orsak, kan ske förrän efter flera års förlopp.

En förändring häruti torde anses billig och vara af behovet påkallad, och man kan föreställa sig att ingen långifvares rätt trädes för nära, om tiden för beräkning af den ränta, som är större än sex procent, begränsas till den dag skuldebrefvet till betalning förfaller, eller högst sex månader från utgifningsdagen. Härigenom blefve dock vunnet att, om oskäligt hög ränta är utfäst, den icke kan hinna att mångdubbla skuldbeloppet på kort tid, som nu ofta varit händelsen.

Med anledning häraf får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen besluter en ändring af eller tillägg till förberörde Kongl. förordning den 13 September 1864, angående ränta vid försträckning på viss kort

tid utan säkerhet i fast egendom, hvarigenom blifver stadgadt:

att, då i skuldebref större ränta än sex för hundra om året är utfäst, denna större ränta icke må beräknas att utgå för längre tid än till förfallodagen, eller högst sex månader.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Bengt Olofsson.

N:o 79.

Af Herr **W. Farup**: *Om inskränkning i rättigheten till in-teckning för skogsafverkningskontrakt.*

Under de senare decennierna hafva stora farhågor uppstått med afseende å följderna af den ohejdade skogsafverkning, som hotat att förstöra en af landets förnämsta rikedomskällor — dess skogar — hvarefter det sedermera — isynnerhet den norra delen deraf — skulle, om icke just blifva obeboeligt, så i alla fall komma att sakna ett af hufvudvilkoren för trefnad och välstånd. Under det att dessa farhågor hafva framkallat bemödanden att arbeta emot sjelfva missbruken, hafva deremot orsakerna dertill blifvit förbisedda.

Den s. k. Norrbottens-lagen är en produkt af dessa bemödanden; och att det onda är af en ganska svår beskaffenhet framgår klart nog af den omständighet, att man här ansett behöfligt att göra ett ganska våldsamt ingrepp i eganderätten, för hvars genomförande otvifvelaktigt en mycket stark och dyrbar tjenstemannacorps för framtiden skulle komma